

**Odbor dopravy a silničního
hospodářství**
oddělení dopravy a správních agend

VYPRAVENO DNE:
17. 6. 2019

datum	oprávněná úřední osoba	číslo jednací	spisová značka
17. června 2019	JUDr. Anna Kůrková	KUZL-39860/2019	KUSP-10067/2019/DOP/Ků

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Zlínského kraje, Odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „odvolací orgán“), jako orgán věcně a místně příslušný podle ust. § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a ust. § 11 odst. 1 písm. a), § 89 odst. 1 a § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na základě odvolání **XX, nar. xxxx, bytem xxxx, zast. Mgr. Alenou Straubovou, advokátkou se sídlem v Brně, Smetanova 8** (dále také „zmocněnec“) přezkoumal rozhodnutí Odboru dopravy Městského úřadu Luhačovice (dále jen „správní orgán“) ze dne 21. 11. 2018, č. j. MULU-20747/2018/26/MaS, sp. zn. 13848/2018/262/202, kterým byl výše jmenovaný XX uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a rozhodl **t a k t o :**

V souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání XX

z a m í t á

a rozhodnutí správního orgánu ze dne 21. 11. 2018, č. j. MULU-20747/2018/26/MaS, sp. zn. 13848/2018/262/202,

se p o t v r z u j e .

Odůvodnění:

I.

Výše uvedeným rozhodnutím byl XX (dále také „obviněný“) uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se měl z nedbalosti dopustit tím, že dne 10. 7. 2018 v 11:05 hod. v obci Luhačovice na ulici Uherskobrodská při průjezdu kruhovým objezdem u Penny Marketu ve směru jízdy od Uherského Brodu na centrum Luhačovic řídil motorové vozidlo (dále jen „MV“) Škoda Superb žluté barvy, RZ 5Z5 3060, kdy za jízdy držel v levé ruce mobilní telefon. Tímto jednáním měl porušit ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Za přestupek mu jako správní trest byla podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a v souladu s ust. § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), uložena pokuta ve výši 2.000 Kč. Dále mu byla v souladu s ust. § 95 odst. 1 přestupkového zákona a podle vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku v paušální částce 1.000 Kč.

Rozhodnutí o přestupku bylo obviněnému oznámeno doručením do vlastních rukou dne 26. 11. 2018. Proti rozhodnutí podal obviněný v zákonné lhůtě odvolání, v němž namítá, že v době, kdy projížděl

kruhovým objezdem, měl ve vozidle a v mobilním telefonu zapnuto zařízení bluetooth a přes handsfree komunikoval se svým spolupracovníkem. V pravé ruce držel ve výši řadicí páky šedou kalkulačku, na které kontroloval výpočet ceny, kterou s kolegou telefonicky řešil. Obviněný navrhuje tohoto svědka vyslechnout. V levé ruce držel po celou dobu volant. Mobilní telefon se po celou dobu nacházel na sedadle spolujezdce a byl napojen přes šedý kabel na nabíjení do USB konektoru vozidla. Výpověď svědkyně XX je tak v rozporu se skutečností. Rovněž rychlost vozidla při průjezdu kruhovým objezdem byla ve skutečnosti vyšší a blížila se 50 km/h. Hlídkka tedy neměla tolik času obviněného ve vozidle řádně sledovat. Dále není pravda, že mobilní telefon obviněného byl černé barvy, jednalo se o zlatý mobilní telefon typu Samsung Galaxy S6 Edge. Vozidlo mělo dále zatmavená skla. Rovněž vzdálenost, ze které policisté obviněného pozorovali, byla mnohem větší, cca 10 m. Kabel nabíječky nebyl bílý, ale šedý a s ohledem na jeho délku je technicky vyloučeno, aby při napojení telefonu na nabíjení mohl obviněný telefon držet v levé ruce u svého ucha. Obviněný měl navíc na sobě bílé tričko, takže bílý kabel bylo na jeho pozadí stěží možno pozorovat. Obviněný byl velmi šokován chováním policistů, kdy vůbec nebrali v potaz jeho logické vysvětlení situace a pouze ho arogantně nutili doznat se na místě k přestupku, který nespáchal. Rovněž je s podivem, že policisté sebou neměli náhradní nabitou kameru.

Na základě obsahu odvolání správní orgán ve smyslu ust. § 86 odst. 2 správního řádu následně doplnil řízení, kdy ve věci nařídil ústní jednání a kromě obviněného k němu předvolal jako svědka nstržm. XX a provedl jeho výslech.

II.

Odvolací orgán nejprve zkonstatoval, že podané odvolání je odvoláním přípustným (tj. podaným osobou k tomu oprávněnou a směřující proti rozhodnutí, vůči kterému odvolání bylo možno podat), a dále odvoláním včas podaným.

Odvolání není důvodné.

III.

Podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu odvolací orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

1. Skutkový stav:

Odvolací orgán nebude opětovně dlouze rekapitulovat spisový materiál. Shrnutí podkladů pro vydání rozhodnutí a provedených důkazů je uvedeno v rozhodnutí správního orgánu, stejně tak jako průběh správního řízení. V projednávané věci jsou postaveny najisto tyto skutečnosti:

Dne 10. 7. 2018 hlídka Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Územní odbor Zlín, Obvodní oddělení policie Luhačovice (dále jen „PČR Luhačovice“) vykonávala dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu v Luhačovicích na ulici Uherskobrodská u zemědělského družstva Zálesí v blízkosti kruhového objezdu u Penny Marketu. Služební vozidlo stálo přední částí k hlavní komunikaci. Policisté seděli ve služebním vozidle a pozorovali vozidla jedoucí po kruhovém objezdu. V 11:05 hod. po kruhovém objezdu od Uherského Brodu na centrum Luhačovic projíždělo vozidlo zn. Škoda Superb, RZ 5Z5 3060, v jehož řidiči byl později ztotožněn obviněný.

Zde se již verze události liší. Policisté se shodli v tom, že vozidlo jelo rychlostí 30 – 40 km/h. Oba zřetelně viděli, jak při průjezdu kruhovým objezdem řidič tohoto vozidla drží v levé ruce před volantem mobilní telefon černé barvy, od kterého vedl bílý kabel. Do vozidla dobře viděli, jednání obviněného pozorovali na vzdálenost cca 7 metrů, dobu pozorování odhadli na cca 3 vteřiny. Oba vyloučili, že by mobilní telefon mohli zaměnit s jinou věcí.

Obviněný uvádí, že v pravé ruce držel šedou kalkulačku ve výši řadicí páky a počítal pracovní věci, které řešil po telefonu přes handsfree s kolegou. Telefon zlaté barvy měl položený na sedadle spolujezdce a byl napojen přes šedý kabel na nabíjení do USB konektoru vozidla. Pravou ruku s kalkulačkou měl opřenou o loketní opěrku ve vozidle, kde se opíral rukou o bradu, hlavu měl položenou na ruce. V levé ruce držel celou dobu volant.

Přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu se dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s ust. § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Ust. § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona pak normuje, že řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Formálním znakem uvedeného přestupku je samotné držení telefonního, hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem (např. mezi ramenem a uchem) při řízení vozidla, a to bez ohledu na to, jakou činnost s ním řidič provádí, tedy zda telefonuje, píše zprávu, fotí, natáčí, nebo jej drží jen tak, aniž by s ním nějakou činnost vykonával.

Podstatou projednávané věci je vyhodnocení, zda bylo prokázáno, že obviněný v době řízení motorového vozidla držel v ruce hovorové zařízení a na základě toho mohl být shledán vinným ze spáchání uvedeného přestupku. V projednávané věci proti sobě stojí tvrzení policejní hlídky na straně jedné, že v ruce držel mobilní telefon, a tvrzení obviněného na straně druhé, že v ruce držel kalkulačku.

K tomu se vyjádřil také Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 139/2012-30 ze dne 20. 3. 2013: *„Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a obviněného, není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. To však neznamená, že některý z důkazních prostředků může mít a priori vyšší váhu než jiný. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Přitom není vždy nezbytné, aby správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky, jako jsou například fotografie či jiné záznamy. Existence rozporů ve shromážděných důkazech je poměrně běžnou záležitostí. V takovém případě, kdy se správní orgán přikloní k jednomu z protichůdných tvrzení, je nezbytné, aby úvahy, které jej k tomu vedly, přezkoumatelným způsobem vyjádřil ve svém rozhodnutí a s rozporů se vypořádal (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č.j. 6 As 47/2005-84).“*

V projednávané věci je třeba vycházet z toho, že skutečnost, zda řidič vozidla drží v ruce hovorové zařízení, je objektivně vnímatelná lidským zrakem. Hodnocení důkazů je myšlenková činnost správního orgánu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda je lze v dané situaci použít (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 1 Afs 63/2004-66). Judikatura předmětného soudu je přitom konstantní v tom, že *„existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozporů vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84). Není tím nijak paušalizována neomylnost a věrohodnost zasahujících policistů, pouze je předmětnou judikaturou zdůrazněno, že nezáleží na kvantitě, ale kvalitě provedených důkazů. Hodnocení jejich kvality je právě úkolem správních orgánů, popřípadě soudů.

Výpovědi policistů jsou v podstatných rysech vzájemně souladné, konzistentní a nevykazují žádné logické rozporů či nejasnosti. Svědkyně pprap. XX uvedla, že přestupek obviněného viděla, když vozidlo obviněného bylo vůči jejich vozidlu z boku, tj. kolmo, tj. přes boční sklo vozidla obviněného. Oba se se svědkem nstržm. XX shodli, že vozidlo RZ 5Z5 3060 mělo čirá skla. Tento jejich dojem vyvrátily fotografie, které obviněný předložil k odvolání. Tyto fotografie sice nejsou datovány a ani nezachycují celé vozidlo, nicméně odvolací orgán nemá důvod se domnívat, že okno a štítek o tónování skel náleží jinému vozidlu.

Jednou z důležitých zásad bezpečnosti silničního provozu je zásada vidět a být viděn. Pro bezpečnost silničního provozu je důležité vidět z vozidla, ale také do vozidla - co řidič dělá, kam se zrovna dívá,

jestli naváže s někým vizuální kontakt, zejména na přechodech pro chodce. Maximální přípustnou hranici zatónování skel v době spáchání přestupku upravovala vyhláška Ministerstva dopravy a spojů č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, která pak v ust. § 40 odst. 2 písm. b) bod 2¹ normovala, že zatmění předního bočního skla nesmí být sníženo na propustnost zjevně nižší než 70 %, v opačném případě se jedná o závadu na vozidle ohrožující bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a má za následek zákaz užití vozidla v provozu na pozemních komunikacích. Ze štítku o zatónování bočního skla, který poskytl obviněný, vyplývá, že se jedná o tabuli rovnoměrně tvrzeného skla s normálním prostupem světla větším než 70 % ve smyslu předpisu Evropské hospodářské komise Organizace spojených národů (EHK/OSN) č. 43 – Jednotná ustanovení pro schválení typu bezpečnostních zasklívacích materiálů a jejich montáž ve vozidlech. Při dodržení stanovené propustnosti se takto tónovaná skla často subjektivně jeví jako čirá, jejich zatmavení je patrné zejména při bližším pohledu. Je tedy nepochybné, že snížená propustnost bočních skel vyhovovala předepsaným parametrům a do vozidla bylo vidět z čelního i bočního pohledu.

Obviněný argumentuje tím, že vzdálenost, na kterou policisté obviněného pozorovali, byla ve skutečnosti mnohem větší, cca 10 metrů, kdy toto dokládá fotografií místa přestupku. Odvolací orgán upozorňuje, že není cílem správního řízení svědky zkoušet z přesného odhadu vzdálenosti. To, že každý z policistů uvedl jiný odhad vzdálenosti od pozorovaného přestupku, který se navíc může lišit od skutečnosti, není nic neobvyklého, naopak je tak z výpovědí policistů zřejmé, že jsou výsledkem přísně individualizovaného vnímání.

Odvolacímu orgánu je z úřední činnosti známo, že policisté u ZD Zálesí v Luhačovicích běžně hlídkují, a to zejména se zaměřením na dodržování povinností podle ust. § 6 odst. 1 písm. a) a ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu (lidově řečeno „pásky a telefony“). Stěží by si tedy k této činnosti vybrali stanoviště, ze kterého by neviděli do vozidel projíždějících po kruhovém objezdu. Jedna z těchto věcí byla dokonce řešena Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 2 As 52/2011. V tomto případě byla vzdálenost policejního vozidla od pozorovaného vozidla odhadnuta dokonce na 10 – 13 metrů. Cílem tohoto správního řízení není zjišťování míry přesnosti odhadu času nebo vzdáleností obou policistů, ale skutečnost, zda obviněný držel v ruce mobilní telefon či nikoliv.

Rovněž doba pozorování se správnímu orgánu jeví zcela dostatečná. Je potřeba zdůraznit, že policisté přestupek obviněného nezpozorovali zcela náhodně, např. pouze ve zlomku vteřiny, naopak se na tento druh přestupku zaměřovali a věnovali se pozorování projíždějících vozidel. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 139/2012 ze dne 20. 3. 2013 judikoval, že doba 3 – 4 vteřin je dostatečným časovým intervalem pro to, aby policista mohl identifikovat, že řidič drží v ruce hovorové zařízení, a to dokonce i za snížené viditelnosti. V den spáchání přestupku bylo podle výpovědí policistů hezky, slunečno.

Policisté obviněného pozorovali při průjezdu kruhovým objezdem, viděli ho tedy po dobu, co po kruhovém objezdu kroužil, nikoli tedy po dobu zcela nepatrnou. Obviněný uvádí, že kruhovým objezdem projížděl rychlostí 50 km/h, není to tedy tak, že by kruhovým objezdem „prosvištěl“, koneckonců to neumožňuje ani konstrukční řešení kruhového objezdu, zřejmě z fotografií, které poskytl obviněný. Odvolací orgán tomuto tvrzení ani neuvěřil. Rychlost 50 km/h neodpovídá běžné rychlosti, kterou vozidla kruhovým objezdem projíždějí. Středový kruh tvoří přirozenou překážku, kolem které jezdí řidiči většinou pomaleji. Jak je patrné i z předložených fotografií, před kruhovým objezdem je potřeba dát přednost vozidlům projíždějícím po kruhovém objezdu, navíc se před ním nachází ostrůvek, který psychologicky působí jako prvek zklidňování dopravy. Pomalejší jízdu obviněného dokládá i svědecká výpověď pprap. XX, podle které před obviněným jela kolona vozidel. Tento závěr koresponduje i s výpovědí obviněného. Sám uvádí, že se plně nevěnoval řízení vozidla, ale že za jízdy nejen telefonoval, ale ještě navíc počítal

¹ Toto ustanovení bylo zrušeno s účinností ke dni 1. 10. 2018. V současné době vyhláška č. 341/2014 Sb. v příloze č. 12, bod G)3 obsahuje přímý odkaz na předpis Evropské hospodářské komise Organizace spojených národů (EHK/OSN) č. 43 – Jednotná ustanovení pro schválení typu bezpečnostních zasklívacích materiálů a jejich montáž ve vozidlech. Tento předpis stanovuje maximální přípustnou hranici zatónování skel tak, že celkový prostup světla v žádném případě nesmí klesnout pod 70 % v případě čelních skel a jiného zasklení, které je určeno k použití v místě vyžadujícím viditelnost při řízení. Je zcela nepochybné, že za místo vyžadující viditelnost při řízení je třeba považovat i boční sklo, aby byl zajištěn výhled řidiče do stran.

na kalkulačce a přitom si dokonce opíral hlavu o ruku. Byl-li obviněnému život milý, jistě při takto složitých úkonech neprojížděl kruhovým objezdem nepřírozeně rychle. Je tedy postaveno najisto, že rychlost obviněného nepřesáhla 50 km/h, spíše byla výrazně nižší.

Ostatně odvolací orgán stejně jako správní orgán neuvěřil krkolomným úkonům, které měl obviněný ve vozidle provádět. Odvolací orgán si nedokáže představit, jak si člověk, nadto při řízení vozidla, může při počítání na kalkulačce opírat hlavu o ruku, ve které tuto kalkulačku drží a zároveň ji pouze touto rukou obsluhuje. Současně pokud si obviněný opíral ruku o bradu, ztěžovalo mu to komunikaci s kolegou, neboť tato pozice znesnadňuje artikulaci. Konstrukce nastíněná obviněným je asi stejně pitoreskní jako představa, že by si obviněný při řízení vozidla dával nohu za krk.

Verze, kterou prezentovali policisté, je naproti tomu bez logických nonsensů. Policisté přestupek obviněného pozorovali natolik zřetelně, že byli schopni shodně popsat, že se jednalo o tmavý mobilní telefon, od kterého vedl bílý napájecí kabel. Obviněný uvádí, že tento kabel byl ve skutečnosti šedý, a navíc byl na pozadí bílého trička, které měl obviněný na sobě, špatně viditelný. Policista nstržm. XX uvedl, že se na oblečení moc nedíval, ale podle něj měl obviněný na sobě červenou bundu, kterou měl obviněný oblečenou i při ústním jednání. Tento dojem nstržm. XX se podle odvolacího orgánu míjí se skutečností. K přestupku došlo v červenci, k ústnímu jednání naopak dne 16. 1. 2019, obviněný tedy sotva měl na sobě stejné oblečení, když teploty v těchto měsících jsou diametrálně odlišné. Přesto tento omyl nstržm. XX lze považovat pouze za okrajovou záležitost. Oba policisté se shodli v tom, že obviněný mobilní telefon držel ve výši volantu, což se příliš nevzdaluje od tvrzení obviněného, že ruku s kalkulačkou držel v úrovni řadicí páky. Světlý nabíjecí kabel tedy nevedl kolem bílého trička obviněného, ale odrážel se od jeho kalhot a tmavého interiéru vozidla, jak jej zachycuje fotografie poskytnutá obviněným.

Tato fotografie rovněž zachycuje délku napájecího kabelu (pokud se ovšem jedná o totožný nabíjecí kabel). Je potřeba opravit omyl obviněného, že měl držet mobilní telefon v levé ruce u levého ucha, toto policisté nikdy neuváděli. Naopak podle jejich tvrzení měl mobilní telefon držet v levé ruce v úrovni volantu. Z fotografie je zřejmé, že pro tuto polohu je délka napájecího kabelu dostatečná.

Obviněný uvádí, že měl mít vedle na sedadle spolujezdce telefon zlaté barvy. Podle nstržm. XX měl obviněný držet tmavý, podle pprap. XX černý telefon. Na fotografiích, které přiložil k odvolání, je zachycen šedý telefon, tj. je naprosto přirozené, že jej policisté v interiéru vozidla vnímali jako tmavý. Rozhodně nelze tento telefon považovat za zlatý. Obviněný se navíc na mobilní telefon v levé ruce díval, policisté tak ze svého zorného úhlu viděli telefon zejména z boku, spíše přivrácený displejem k nim. Zadní stranu telefonu nemohli vidět vůbec.

Nicméně úvahy o přesné barvě telefonu nezakládají pochybnost o tom, že obviněný telefon skutečně při řízení vozidla držel. Potřeba popisovat design telefonu, jeho barvu, atd. k tomu, aby bylo možno rozhodnout o vině tímto typem přestupku, rozhodně nevystává, mimo jiné i proto, že mobilní telefon bývá běžně v obalu a kryt telefonu lze navíc vyměnit. Toto je zcela v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu ohledně přestupků souvisejících s držením hovorového nebo záznamového zařízení při řízení vozidla, která navíc dodává, že rozpor v barvě a tvaru mobilního telefonu je detail, který nelze považovat za natolik zásadní, aby výpovědi policistů zpochybnil (NSS 6 As 27/2013, 3 As 73/2013). Pokud jsou ovšem policisté schopni barvu a vzhled mobilního telefonu popsat, představuje to důkazní nadstandard, který svědčí o tom, že na pozorování přestupkového děje měli opravdu dostatek času.

Obviněný měl podle svého tvrzení, kterému odvolací orgán neuvěřil, v držet v ruce kalkulačku. Odvolací orgán upozorňuje, že kalkulačka je rovněž ve smyslu ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu záznamovým zařízením, neboť dokud je kalkulačka v chodu, jsou na ní provedené početní operace zaznamenány. I v tomto případě by se tak obviněný dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Jeho chování by také bylo výrazně nebezpečnější, než prosté držení telefonu za jízdy, neboť jeho pozornost, kterou měl věnovat výhradně provozu na pozemních komunikacích, rozptyloval telefonní hovor, početní operace, kterou na kalkulačce prováděl, mu znemožňovala sledovat situaci v silničním provozu a kromě toho držel volant jen jednou rukou. Jeho schopnost zaznamenat a včas reagovat na nenadálé situace tak byla téměř nulová.

Důkaz provedením rekonstrukce odvolací orgán považuje za nadbytečný. Obviněný v řízení v prvním stupni provedení rekonstrukce nenavrhl ani na ní netrval, tento jeho návrh se objevuje až v řízení před odvolacím orgánem. Nadto o možnosti policistů rozeznat mobilní telefon od něčeho jiného nemůže být pochyb, jak odvolací orgán podrobně rozebral výše.

Není úkolem správního orgánu využít všechny důkazní prostředky, které se nabízely k prokázání přestupku. Existují-li dvě sady důkazů, ukazující na dvě rozdílné verze příběhu, není třeba v takové situaci provádět další dokazování, neboť kritériem věrohodnosti důkazů není jejich množství, ale kvalita a jejich schopnost vykreslit skutkový děj v souladu se zásadou omezené materiální pravdy. Není cílem správního řízení zcela vyplnit mozaiku zkoumaného skutkového děje do posledního kamínku, ale provedeným dokazováním je nutné zjistit obraz, který předmětná mozaika ukrývá, a vyloučit, že může ukrývat obrazec jiný.

Za situace, kdy správní orgán má k dispozici vzájemně korespondující svědecké výpovědi zasahujících policistů, není nutné provádět další důkazy, ale zaměřit se na posouzení těchto výpovědí vzhledem k výpovědi obviněného. V projednávané věci jsou k dispozici ještě i fotografie, které předložil obviněný.

Odvolací orgán nepovažuje za nutné zjišťovat, zda obviněný v době, kdy jej policejní hlídka spatřila, skutečně telefonoval či nikoli a proč vlastně mobilní telefon držel, neboť pro účely tohoto správního řízení je podstatné dokázat, že skutečně telefon držel, což bylo v řízení bez důvodných pochybností prokázáno. Důkaz výpisem hovorů z mobilního telefonu, který obviněný předložil k odvolání, je tak nadbytečný (shodně též NSS 9 As 348/2017).

Ze stejného důvodu je také nadbytečný výslech pana XX, s kterým měl obviněný telefonovat. Tento ve vozidle s obviněným nebyl, a proto nemůže poskytnout žádnou informaci k tomu, zda obviněný mobilní telefon držel v ruce. Tvrzení, že s ním obviněný telefonoval prostřednictvím handsfree sady, odvolací orgán nevylučuje, není však pro posouzení věci podstatné. Aktivní handsfree sada nevylučuje možnost vzít telefon, s nímž je spojený, do ruky, standardní handsfree sada ani neumožňuje skrze ni pořizovat textové zprávy, ovládat internet atd. Rovněž tak funkci bluetooth, která zajišťuje párování s handsfree sadou, je možno kdykoli deaktivovat. Odvolací orgán v tomto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 12/2010-79 ze dne 31. 3. 2010: *„K tomu lze jen dodat, že nelogické počínání je vlastní a imanentní součástí lidského chování, jež často ani následně nelze rozumně zdůvodnit. Pokud správní orgán či soud přímými důkazy dostatečně zjistí skutkový stav věci, pak pouhá okolnost, že jednání pachatele není logické, nepředstavuje onu důvodnou pochybnost, na základě které by pachatel měl být shledán nevinným.“*

Obviněný má rovněž námitky k chování policistů během kontroly. Odvolací orgán může průběh kontroly posoudit pouze na základě spisového materiálu, nicméně nic závadného nebo neobvyklého v jejich chování neshledal. Rovněž námitky obviněného jsou pouze obecného charakteru. Odvolací orgán není nadřízeným orgánem zasahujících policistů, a proto není oprávněn hodnotit či posuzovat jejich postup při silničních kontrolách. Pokud se obviněný domnívá, že policisté jednali protiprávně, případně že se chovali arogantně, odvolací orgán jej v tomto odkazuje na ředitele Krajského ředitelství policie Zlínského kraje. Výsledek šetření ve věci možného pochybení policistů však nemá pro posouzení, zda obviněný přestupek, z něhož je obviňován, spáchal či nikoli, žádný význam.

Výše uvedené lze vztáhnout také k tomu, že policisté neměli ve vozidle náhradní nabitou kameru. Odvolací orgán upozorňuje, že pořízení videozáznamu není pro posouzení věci zásadní. Bylo by zcela v rozporu se zásadou procesní ekonomie zakotvené v ust. § 6 správního řádu, aby policisté dokumentovali každé protiprávní jednání pomocí fotoaparátu nebo kamery. I při zaměření se na tento druh přestupku bývá obtížné jej dokumentovat jinak než lidským okem, neboť videozáznamy nebývají vždy kvalitní. Jestliže by měl správní nebo odvolací orgán trvat na fotografických nebo video záznamech všech přestupkových událostí, aby bylo možné postihnout pachatele přestupku, pak by došlo ke značné redukci smyslu a účelu jak přestupkového zákona, tak i efektivity dohledové činnosti Policie ČR. Tj. zájmem chráněným přestupkovým zákonem (jako např. bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích) by se tak dostávalo zcela minimální faktické ochrany, neboť jejich dodržování by bylo v podstatě nevyhnutelné.

Odvolací orgán v tomto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25: *„Přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem nepochybně patří mezi*

*přestupky pozorovatelné pouhým okem. V normálních situacích tento přestupek není nijak dokumentován (například fotografií či videozáznamem), proto věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání. **Rozporuje-li řidič spáchání takového přestupku, je nutné policisty vždy vyslechnout jako svědky...**Jelikož přestupek není nijak zachycen, musí se správní orgán hlouběji zabývat věrohodností a konzistentností výpovědí policistů, porovnat je s obranou žalobce a s dalšími nezávisle zjištěnými skutečnostmi...Policista se v řízení primárně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, ať už pozitivně či negativně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. **Pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policistů vyvstanou zejména tehdy, neshodují-li se jejich výpovědi v podstatných okolnostech.** Naproti tomu vzhledem k časovému odstupu mezi spáchaným přestupkem a výslechem policisty, nemohou rozpory nebo nedostatky výpovědi v okrajových aspektech případu věrohodnost výpovědi nikterak ovlivnit. Objektivita výpovědi policistů by byla narušena také v případě, kdy by po zastavení vozidla byla provedena přehnaně horlivá a rozsáhlá kontrola, aniž by k tomu byl důležitý důvod“.*

Na základě výše uvedeného odvolací orgán nemá pochyb o tom, že obviněný držel v levé ruce mobilní telefon, naopak neuvěřil zcela absurdní výpovědi obviněného. Odvolací orgán se tedy ztotožňuje s názorem správního orgánu, že byl výše uvedený přestupek obviněnému spolehlivě a dostatečně prokázán. Odvolací orgán má za to, že pomocí důkazů, které správní orgán provedl a ze kterých při svém rozhodování vycházel, dostatečně zjistil a prokázal skutkový stav a přestupek obviněného tak, že o něm nejsou žádné důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu. Provádění jakýchkoli dalších důkazů by bylo nadbytečné. O naplnění formální stránky přestupku tak odvolací orgán nemá pochyb.

Jednání obviněného mělo i svůj materiální znak, tedy že ohrozilo zájem chráněný zákonem, jímž je bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Co se týče držení telefonu během řízení, prodlužuje se doba reakce, neboť jedna ruka chybí na volantu k případnému provedení náhlého vyhybacího manévru. Toto je typické i pro situace, kdy řidič v ruce drží např. jídlo, pití nebo cigaretu, i toto je nebezpečné, není to v České republice sankcionováno. Mobilní telefon ovšem v naprosté většině případů řidič nedrží v ruce (či jiným způsobem) zcela bezdůvodně, ale za nějakým účelem, ať už je to telefonování, psaní SMS zpráv nebo jen proto, aby se podíval, kolik je hodin nebo kdo mu volal či poslal SMS. Nebezpečnost spočívá v prostém faktu, že člověk se nedokáže naplno soustředit na dvě věci najednou. V okamžiku, kdy upře pohled na displej, přestává sledovat provoz a není již připraven okamžitě svým chováním reagovat na nastalou situaci. Běžnou příčinou dopravních nehod, v nichž hrál roli mobilní telefon, je také to, že telefon vypadne řidiči z ruky a on jej poté za jízdy „loví“ na podlaze, což je extrémně nebezpečné. Odvolací orgán si je vědom, že výše uvedená rizika sebou přináší nejen držení mobilního telefonu při řízení vozidla, ale i např. jídla. Nicméně to, že nejsou sankcionována všechna nebezpečná jednání související s bezpečností silničního provozu, ještě neznamená, že by neměla být sankcionována alespoň některá. Takový závěr je absurdní, neboť právní řád není ze své podstaty schopen postihnout všechny nebezpečné projevy a zpravidla se zaměřuje jen na ta nejnebezpečnější nebo typická jednání, chování člověka by se obecně mělo řídit spíše ohleduplností a mravními normami, právo v tomto ohledu nastupuje až sekundárně.

Odvolací orgán tak konstatuje, že správním orgánem byl ve smyslu ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že si za tím účelem opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Odvolací orgán má za to, že správní orgán v souladu s ust. § 52 správního řádu provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, zejména tedy důkazy přestupkovým spisem, výslechem obviněného a výslechem svědků pprap. XX a nstržm. XXHal i fotografiemi, které předložil obviněný.

2. Vedení správního řízení:

Odvolací orgán ani nezjistil pochybení správního orgánu v průběhu vedení správního řízení v prvním stupni takové závažnosti, aby postupem správního orgánu byla obviněná zkrácena na právech, která jí přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Odvolací orgán kvituje, že správní orgán ve smyslu ust. § 86 odst. 2 správního řádu na základě odvolání doplnil řízení svědeckým výslechem nstržm. XX. Nstržm. XX k věci nejen volně vypovídal, ale následně zodpověděl i otázky správního orgánu a celkem devět otázek zmocněnce obviněného. Právo

obviněného klást svědkům otázky ve smyslu ust. § 82 odst. 3 přestupkového zákona tak bylo zachováno. Přestože byl následně nstržm. XX odvolán k plnění naléhavých služebních povinností, aniž mu zmocněnec položil další otázky, které mu měl v úmyslu položit, byl jeho výsledkem získán dostatečný důkazní materiál. Odvolací orgán připomíná, že ve smyslu ust. § 52 správního řádu správní orgán není vázán návrhy účastníků, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Odvolací orgán pokládá shromážděné důkazy za dostatečné. Další výslech nstržm. XX proto považuje za nadbytečný a obviněný ani nekonkretizoval, jaké další otázky mu měl v úmyslu položit, aby byl zjištěn skutkový stav.

3. Uložení správního trestu a náhrady nákladů řízení:

Odvolací orgán dále přezkoumal postup správního orgánu při ukládání druhu a výměry správního trestu a dospěl k závěru, že ani zde správní orgán žádným způsobem nepochybil a že při jejím ukládání postupoval v souladu s právními předpisy. Za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. zákona o silničním provozu se podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč.

Podle ust. § 37 přestupkového zákona se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlídnou zejména k povaze a závažnosti přestupku, k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, u pokusu přestupku k tomu, do jaké míry se jednání pachatele přiblížilo k dokonání přestupku, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo, u spolupachatelů k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání přestupku, u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku, u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti, u právního nástupce k tomu, v jakém rozsahu na něj přešly výnosy, užítky a jiné výhody ze spáchaného přestupku, a v případě více právních nástupců k tomu, zda některý z nich pokračuje v činnosti, při které byl přestupek spáchán, u pokračujícího, trvajících a hromadného přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání.

Odvolací orgán po posouzení všech okolností případu vyhodnotil, že pokuta uložená správním orgánem ve výši 2.000 Kč zcela odpovídá těmto kritériím, neboť z evidenční karty řidiče je zřejmé, že obviněný má sklon páchat dopravní přestupky. V roce 2018 má již jeden přestupek evidován, a kromě toho jsou zde zapsány další přestupky, k nimž však již správní ani odvolací orgán nepřihlíží. Uložení správního trestu v nižší míře již nesplnilo svou sankční a zejména preventivní funkci. K přestupku navíc došlo v blízkosti nákupního střediska v místech s větší frekvencí chodců a cyklistů.

Dle názoru odvolacího orgánu výše uloženého správního trestu je svým rozsahem způsobilá k naplnění své preventivní, sankční a výchovné funkce, jakož i zásady legitimního očekávání obsažené v ust. § 2 odst. 4 správního řádu, kdy správní orgán má dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Ve výroku o správním trestu tak odvolací orgán rovněž neshledal důvodů ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí.

Podle ust. § 95 odst. 1 zákona o přestupcích platí, že správní orgán uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Prováděcí právní předpis, (a to vyhláška č. 520/2005 Sb.) stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit. Odvolací orgán neshledal důvodů, proč by tomu tak měl učinit i v tomto případě.

IV.

Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správního orgánu je v souladu s právními předpisy a současně není v rozporu s veřejným zájmem, a vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné

pochybnosti, rozhodl odvolací orgán tak, v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání XX zamítl a rozhodnutí správního orgánu potvrdil.

Poučení:

Podle ust. § 91 odst. 1 správního řádu se proti rozhodnutí odvolacího orgánu nelze dále odvolat, toto rozhodnutí je konečné a nabývá právní moci dnem oznámení.

JUDr. Anna Kůrková, v.r. (podepsáno elektronicky)
referent odboru dopravy
a silničního hospodářství

Otisk úředního razítka

Vyhotovuje se:

1 x Mgr. Alena Straubová, advokátka, Brno, Smetanova 8 – do datové schránky
1 x spis MÚ Luhačovice – po nabytí právní moci
1 x spis KÚZK